

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Y. R., státní občanství Ukrajina**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem v Praze 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-9032-2/SO-2011 ze dne 13. 7. 2011,

t a k t o:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, č. j. MV-9032-2/SO-2011 ze dne 13. 7. 2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28.054 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 1. 8. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, č. j. MV-9032-2/SO-2011 ze dne 13. 7. 2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství cizinecké policie Plzeň, č. j. CPPL-02111/CI-2010-4064 ze dne 31. 5. 2010, o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání-osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b)

s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Z informace č. j. 474/SH Strejcová/371769115 ze dne 9. 4. 2010, kterou Okresní správa sociálního zabezpečení Rokycany zaslala, vyplývá, že žalobce samostatnou výdělečnou činnost zahájenou dne 12. 3. 2007 ukončil ke dni 30. 4. 2008 a opětovně zahájil ke dni 1. 3. 2010, tedy 22 měsíců neplnil účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že cizinec během svého povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná odhlásil se z důvodu ukončení své činnosti z evidence osob samostatně výdělečně činných, tedy po výše uvedenou dobu neplnil účel pobytu, pro který mu byl povolen pobyt.

Žalovaný dále odkázal na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Závažnou překážku potom spatřoval v tom, že cizinec ukončil dne 30. 4. 2008 výkon samostatně výdělečné činnosti svým oznámením a opět se přihlásil k výkonu samostatně výdělečné činnosti ke dni 1. 3. 2010. Oznámení osoby samostatně výdělečně činné, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, podala na Okresní správu sociálního zabezpečení Rokycany.

K otázce přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života účastnice řízení, žalovaný uvedl, že cizinec nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, kteří by měli vázán pobyt na jeho osobu.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal především, že právní konstrukce žalovaného, který využil ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) je nezákonná.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 13. 10. 2011 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 12. 6. 2012, dne 23. 4. 2013 a dne 13. 5. 2014, při nichž účastníci řízení, resp. jejich zástupci setrvali na svých dřívějších písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozsudkem č. j. 8 A 259/2011-47 ze dne 12. června 2012 napadené rozhodnutí zrušil.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného a svým rozsudkem č. j. 9 As 117/2012-35 tento rozsudek zrušil. V intencích tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu potom Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 8 A 259/2011-77 ze dne 23. dubna 2013 žalobu zamítnul. Nicméně napadené Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobce a svým rozsudkem č. j. 9 As 55/2013-37 ze dne 13. února 2014 tento rozsudek Městského soudu v Praze zrušil pro částečnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 117/2012-35 přisvědčil závěrům žalovaného, že ze smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, po celou dobu pobytového oprávnění. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze však jako důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky aplikovat pouze v případě, kdy cizinec neplnil účel pobytu, např. nepodniká jako osoba samostatně výdělečně činná, v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí o podané žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce doložil dne 12. 4. 2010 k žádosti o prodloužení víza k dlouhodobému pobytu potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Rokycany ze dne 9. 4. 2010, ze kterého vyplývá, že dne 1. 3. 2010 opětovně zahájil samostatně výdělečnou činnost, nelze ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v posuzované věci aplikovat. Skutečnost, že se žalobce dne 19. 5. 2008 odhlásil z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné a oznámil, že dne 30. 4. 2008 přestal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost z důvodu jejího ukončení a opětovně se přihlásil až dne 1. 3. 2010, představuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, která odůvodňuje neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je-li naplněn některý z důvodů pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 uvedeného zákona, přestal cizinec současně splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011 - 69, všechna zde uvedená rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz, jakož i usnesení Ústavního soudu I. ÚS 1387/12, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza,

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, (ve znění platném do 31. 12. 2010), vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území,

Ze správního spisu vzal soud za prokázané, že všechny tři úkony ve vztahu k Okresní správě sociálního zabezpečení Rokycany nečinil sám.

Oznámení ze dne 12. 3. 2007, jímž žalobce samostatnou výdělečnou činnost zahájil, podepsal vlastnoručně.

Oznámení ze dne 30. 4. 2008, jímž tuto činnost ukončil, podepsal jeho jménem Y. A., nar. X, na základě plné moci žalobce ze dne 6. 3. 2008, platné od 5. 3. 2008 do 5. 3. 2009. Tato plná moc zmocněnce opravňovala mj. přijímat a podávat potvrzení a jiné dokumenty, vyplňovat formuláře, obdržet pracovní povolení na úřadu práce ČR, platit jakékoliv finanční částky a vykonávat všechny ostatní právní úkony a formality.

Opětovné zahájení samostatné výdělečné činnosti oznámením dne 1. 3. 2010 učinil jménem žalobce další zmocněnec, a to Ing. J. S., nar. X, na základě plné moci ze dne 1. 3. 2010, platné od 1. 3. 2010 do 24. 5. 2012.

Žalobce v průběhu správního řízení sice tvrdil, že o skutečnosti, že nebyl veden v evidenci okresní správy sociálního zabezpečení, vůbec nevěděl, neboť odhlášení bez jeho vědomí provedl Y. A., který pro žalobce zajišťoval práci a měl také provádět veškeré zákonné odvoody. Nicméně tuto námitku žalobce ve svém dovolání ani jeho doplnění ze dne 17. 6. 2010 vůbec neuplatnil.

Městský soud v Praze proto ze shora uvedených důvodů musel odmítnout jako nedůvodnou žalobní námitku, že žalobce odhlásila třetí osoba, která zneužila udělenou plnou moc, a učinila tak bez vědomí žalobce. Skutečnost, že žalobce nebyl po poměrně dlouhou dobu (cca 22 měsíců) veden v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Rokycany jako osoba samostatně výdělečně činná, je důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

V souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 1387/12, kterým byla zamítnuta ústavní stížnost proti rozhodnutí NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, lze za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ČR považovat ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců skutečnost, že cizinec v rámci pobytu neplnil účel pobytu, pro který mu byl pobyt udělen, a to soustavné provozování samostatné výdělečné činnosti. Podle názoru Městského soudu v Praze je uvedený závěr Ústavního soudu na projednávanou věc aplikovatelný.

Městský soud v Praze postupoval v intencích rozsudku Nejvyšší správní soud č. j. 9 As 117/2012-35 a opřel své závěry o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011-69, v němž se tento soud předně neztotožnil s argumentací žalobce týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil Městský soud v Praze a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatoval, že se lze ztotožnit s žalobcem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé

formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mj. ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud v Praze tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud poznamenal, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly.

Pokud jde o výklad pojmu „závažná překážka“, jedná se o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 10/2003–53). Městský soud v Praze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od OSSZ Rokycany. Správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011–69).

Skutková zjištění v případě žalobce vedla ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců správní orgán k závěru o naplnění skutkové podstaty závažné překážky neplnění účelu pobytu cizince na území, která v jeho případě vedla k neprodloužení dlouhodobého pobytu. Ze skutkových závěrů projednávané věci vyplývá, že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především dobrovolné prohlášení učiněné žalobcem na OSSZ o ukončení podnikatelské činnosti. Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že o oznámení ze dne 30. 4. 2008, jímž jeho činnost ukončil jeho jménem jeho zplnomocněnec Y. A., musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Zplnomocněnec postupoval v souladu s plnou mocí žalobce ze dne 6. 3. 2008, platnou od 5. 3. 2008 do 5. 3. 2009, přičemž tato plná moc zmocněnce opravňovala mj. přijímat a podávat potvrzení a jiné dokumenty, vyplňovat formuláře, obdržet pracovní

povolení na úřadu práce ČR, platiti jakékoliv finanční částky a vykonávat všechny ostatní právní úkony a formality.

Koneckonců oznámení ze dne 1. 3. 2010 o opětovném zahájení samostatné výdělečné činnosti učiněné jménem žalobce dalším zmocněncem Ing. J. S., svědčí o tom, že žalobce o prohlášení učiněném jeho zplnomocněncem na OSSZ o ukončení podnikatelské činnosti ze dne 30. 4. 2008, vědět musel. Teprve poté žalobce podal dne 29. 3. 2010 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9 As 55/2013-37 se ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že zmocněnec postupoval v souladu s plnou mocí. Dle plné moci ze dne 6. 3. 2008 byl Y. A. zplnomocněn stěžovatelem mj. k zastupování ve všech záležitostech týkajících se případného ukončení pracovní činnosti stěžovatele. Za tímto účelem pak byl zmocněnec oprávněn podávat žádosti, přijímat a podávat potvrzení a jiné dokumenty, vyplňovat formuláře, platit jakékoli finanční částky a vykonávat všechny ostatní právní úkony a formality. Platnost plné moci byla omezena na období od 5. 3. 2008 do 5. 3. 2009. Z uvedeného je zcela zřejmé, že byl zmocněnec Y. A. oprávněn podat dne 19. 5. 2008 oznámení o ukončení samostatné výdělečné činnosti stěžovatele ke dni 30. 4. 2008. To zda stěžovatel věděl či nevěděl o jednání zmocněnce (podání oznámení o ukončení podnikání) je zcela irelevantní, neboť to nic nemění na tom, že zmocněnec jednal v mezích oprávnění zastupovat zmocnitele (stěžovatele) a práva a povinnosti tedy vznikly přímo stěžovateli. Tvzení, že jednání zmocněnce bylo v rozporu s jeho zájmy a přímými pokyny, je rovněž irelevantní, neboť dle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, publikovaného jako N 15/29 SbNU 117, dostupného z <http://nalus.usoud.cz>, a konstantní judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 18. 1. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2788/2011, dostupný z www.usoud.cz) je pro vymezení rozsahu oprávnění zmocněnce jednat za zmocnitele rozhodující toliko obsah plné moci. Pokyny dané zmocnitelem zmocněnci, které z plné moci nevyplývají, nejsou vůči třetím osobám zásadně právně relevantní.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 55/2013-37 dále uvedl, že v bodě VII. žaloby se vytýká žalovanému „*nezákonnost spočívající v neseznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci, čímž byla vzhledem k aplikační praxi žalovaného na jiných úsecích výkonu státní správy porušena zásada legitimního očekávání. Žalovaný tedy neseznámil žalobce s podklady před vydáním rozhodnutí, přestože tento mohl důvodně a legitimně předpokládat, že se tak stane kupříkladu z postupu Ministerstva vnitra ve věci udělování státního občanství.*“

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce společně se svým právním zástupcem se dne 9. 6. 2010 seznámil s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí. O odvolání žalobce rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, rozhodnutím č. j. MV-9032-2/SO-2011 ze dne 13. 7. 2011. Ze správního spisu je zřejmé, že rozhodovala na základě spisovaného materiálu, který jí byl předán prvostupňovým správním orgánem, a žádná doplnění podkladů pro rozhodnutí nekonala. Je sice rovněž zřejmé, že žalobce nevyzvala, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, nicméně vzhledem k tomu, že s podklady pro její rozhodnutí byl žalobce již seznámen dne 9. 6. 2010, nemohl soud shledat žalobní námitku odůvodněnou. Koneckonců ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu omezuje, resp. zakazuje použití novot v odvolacím řízení. Žalobce sice nedostal možnost seznámit se

s podklady pro rozhodnutí o odvolání, ale v inkriminované věci neuvedl, jak konkrétně by byl tímto opomenutím zkrácen na svých právech, a zda by tato vada mohla znamenat nezákonnost.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 9 As 55/2013-37 uvedl, že v bodě VI. žaloby se namítá, že *„jednání žalobce ve formě uhrazení všech závazků a pohledávek pak v žádném případě není možno považovat za jednání v rozporu s veřejným zájmem či je dokonce považovat za účelové obcházení zákona, tak jak uvádí na straně tři napadeného rozhodnutí správní orgán první instance!“* Žalobce uvedenou námitku uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a i v průběhu prvostupňového řízení, kdy konkrétně v odvolání ze dne 11. 5. 2010 proti usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. CPPL-02111/CI-2010-4064, uvedl, že po zjištění skutečnosti, že zmocněnec podal jeho jménem oznámení o ukončení podnikatelské činnosti, se zpětně přihlásil na OSSZ v Rokycanech s tím, že došlo k zneužití jeho plné moci a pojistné za dva roky zpětně doplatil vč. penále. Nicméně z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že touto záležitostí se žalovaný správní orgán nezabýval, v tomto smyslu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve zrušeném rozsudku č. j. 8 A 259/2011-47 ze dne 12. června 2012, jímž Městský soud v Praze poprvé napadené rozhodnutí zrušil, mj. uvedl, že v inkriminované věci se správní orgán zabýval pouze sdělením Okresní správy sociálního zabezpečení Rokycany č. j. 474/SH Strejcová/371769115 ze dne 9. 4. 2010, pokud však jde plnění daňové povinnosti žalobkyně jako OSVČ již nezkoumal. Za těchto okolností je zřejmé, že správní orgán rozhodoval při nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když tvrdil, že minimálně od 30. 4. 2008 do 1. 3. 2010 (tedy 22 měsíců) žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po výše uvedenou dobu neplnil ani účel bytí podnikání.

Nejvyšší správní soud posléze v rozsudku č. j. 9 As 55/2013-37 uvedl, že ve správním spisu nejsou podklady pro závěr, že žalobce fakticky nepodnikal, a Městský soud v Praze tak v této věci nemůže učinit žádný závěr. Bude proto úkolem správních orgánů zjistit, zda žalobce fakticky podnikal či nikoliv.

Městský soud v Praze ve svém novém rozhodování byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního), a proto postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 7.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, účast při jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom tři úkony podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. podání kasační stížnosti a 2x účast při jednání á 3.100 Kč a 3x režijní paušál á 300 Kč, tedy celkem 28.054 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová